

[Hans Thyge Jacobsen.]

Jeg må give det ærede medlem hr. Erik Appel ret i hans opfattelse, at det vel til syvende og sidst er en selvfølgelig ret, at enhver har lov til at komme på skolen og være med i skolens liv og gerning. Jeg kender ikke rigtig juraen på dette punkt, men jeg ved, at som livet former sig, heldigvis da, på skal vi sige 95 pct. af stederne, er det da klart, at læreren er glad, når forældre og andre skoleinteresserede kommer og vil overvære undervisningen. Det er klart. Der hvor jeg har den glæde nu på tyvende år at være med i skolekommissionens arbejde, har det altid formet sig på bedst mulige harmoniske måde, og vore skoleledere og vore lærere er allesammen optaget af at drage så mange forældre og andre skoleinteresserede mennesker som muligt ind i det daglige arbejde. Når dette er tilfældet i praksis, så ved jeg virkelig ikke, hvorfor denne § 16 overhovedet skal stå der.

Når jeg har taget ordet, skyldes det ikke ønsket om at komme til at bidrage til en ændring af loven her i sidste øjeblik, for jeg er ganske klar over, at nu er det sket; denne strid, som har stået på, så længe jeg kan mindes, mellem kirke og skole, mellem præst og degn, den er nu endt, og den er endt med præstens nederlag. Vi skal også nok vise os at være gode tabere, men man skal bare være klar over, hvad man gør. Nu har afdøde skoleforstander Vilhelm Rasmussen nået sit posthume mål ved den højtærede undervisningsminister Hartvig Frischs held til ved venstres hjælp at få båndet mellem kirke og skole skåret over. Man må være ganske klar over, at det er dette, der sker her i dag, og det har jeg fundet anledning til at understrege, så offentligheden ikke skal være i tvivl om, hvorledes landet er kommet til at ligge.

Første næstformand (Arnth Jensen): Det ærede medlem hr. Evald Christensen har ordet for en kort bemærkning.

Evald Christensen: Jeg vil gerne sige et par ord til det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit. Jeg begyndte mit arbejde i skolekommissionen som formand og som født formand. Det blev ændret ved loven af 1933, hvorefter præsten blot har tilsyn med kristendomsundervisning i skolen, men jeg blev så valgt til formand for skolekommissionen umiddelbart efter, og det var jeg meget bedre tilpas med. Jeg bryder mig ikke om som præst eller som repræsentant for kirken at have en magt i sko-

len, som der ingen virkelig grund er under. Videre ønsker jeg at sige til det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit, at jeg mener, at forældrene, dersom de virkelig er levende optaget af deres børns kristne livsforhold, må komme til at se, at her kan man ikke skyde ansvaret fra sig, heller ikke ved at lægge det over på en præst. De har selvfølgelig altid uden sammenligning med nogle andre ansvaret for deres børns kristne livsforhold. Dette ansvar går alle forældre ind under, når de lader deres børn døbe, og jeg tror ikke, man for stærkt kan få det sagt til kristne forældre.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen nævnte noget om, at præsten kan komme til at fremkalde irritation mellem læreren og sig selv ved, at han er tilstede ved kristendomsundervisningen i skolen. Det er igen for mig et vidnesbyrd om, at man i udstrakt grad helst vil være helt fri for nogen forbindelse med kirken, for kan man ikke være tjent med den efter dette lovforslag gældende ret til forbindelse med kirken, så kan man intet være tjent med. Men dette siger mig igen, at der må kaldes på forældrene som aldrig før, at de fuldt går ind under deres ansvar overfor deres børn og ikke overlader det til nogen anden, men står i samarbejde med andre, der vil hjælpe dem. Det er en god form for livet på dette område.

Undervisningsministeren (Hartvig Frisch):

Jeg skal på det fremrykkede tidspunkt prøve at fatte mig i stor korthed, men der har jo været så mange talere, der har haft ordet, at det måske alligevel vil blive nødvendigt for mig at gå ind på visse enkeltheder i hvert fald. Jeg synes, at det må være min første opgave at rette en varm tak til hele udvalget for det arbejde, det har udrettet. Jeg synes, at man måtte kunne kalde dette udvalg de gode viljers udvalg. Det så jo nemlig virkelig ud til i begyndelsen, at modsætningerne i udvalget var så skarpe på en række af de punkter, der også i denne debat er fremdraget, at man nærmest måtte tro, at vi ikke kunne nå til et resultat, der kunne samle hele udvalget. Så viste det sig, at bortset fra enkeltheder — med hensyn til hvilke der naturligvis altid må være åbnet udvej for at tage særstandpunkt — lykkedes det virkelig ved indgående forhandling — og det er det, jeg må rose udvalget for —, ved stor vilje med hensyn til at nå til et resultat at komme til det, der her foreligger i ændringsforslag og i betænkning. Det synes jeg, at jeg ikke bare på mit ministeriums vegne, men